

Ara més que mai

written by Agustí Soler | 4 d'octubre de 2023

“La muntanya, la gran estimada, ens ha fet una mala jugada, Martí. Tu, com molts de nosaltres, tens (no vull dir tenies, m’hi nego) dues pàtries, dues amigues, dues passions: Catalunya i la muntanya. En aquest ordre, ben segur.

Les dues t’han fet patir i al mateix temps t’han proporcionat instants meravellosos, inoblidables. Una, però, t’ha estat infidel i t’ha traït. Ja en sabies el risc, com ho sabem tots els que tenim la mateixa passió per ella, però... potser gelosa del teu somriure i la teva bonhomia t’ha volgut només per a ella. L’altra, Catalunya, que del fet d’estimar-la i de lluitar tant per ella també en sabies (en sabem) prou el risc, ha quedat en deute amb tu, Martí.

I tanmateix tots hem quedat en deute i per tant, ara més que mai, no pararem fins a assolir el teu somni: una pàtria rica i plena, lliure i sobirana.

Fins a sempre, Martí.”

Sempre agrairé al diari *Avui* que, el setembre del 2012, em permetés adreçar aquestes paraules al benvolgut i enyorat amic Martí Gasull i Roig, un d’aquells catalans que han donat tot el que han pogut i més perquè la nostra estimada pàtria pugui avançar i mai pugui ser vençuda per aquells que fa més de tres-cents anys ens voldrien esborrar del mapa, com es diu popularment.

En Martí, sempre amb el somriure a la cara, atent, senzill, tossut, lluità incansablement perquè la llengua catalana ocupés el lloc que li pertoca i recuperés tota la força que li escau. Fa onze anys que en va deixar, als 43 anys, al cim del Manaslu, a l’Himalaia, per una mala jugada que li jugà la muntanya que tant estimava i que tant fou seva.

Llicenciat en Filosofia Clàssica a la UAB i amb un Postgrau en Direcció d'Empreses a la UPF tenia un tremp impulsor i organitzador com pocs. És per això que, amb tot just vint-i-un anys, organitzà i tirà endavant el grup anomenat L'Esbarzer, una entitat que des dels Lluïsos de Gràcia de Barcelona impulsà tota mena d'accions a favor de la llengua i de la cultura catalanes.

Al cap de menys de dos anys, amb l'experiència viscuda, posà en marxa la Plataforma per la Llengua, una entitat que, amb trenta anys de recorregut, ha fet una feina extraordinària a favor de la llengua catalana. La definició a la web del perquè es posà en marxa és ben clara i concloent: «Plataforma per la Llengua: ONG que treballa per promoure la llengua catalana com a eina de cohesió social». Més de trenta anys i mai s'ha aturat conscient que només nosaltres podem tirar endavant i només amb la nostra feina i la nostra lluita ens en sortirem.

El que sempre agraiem a en Martí és la capacitat d'engrescar i de fer partíceps a gent d'arreu dels Països Catalans per tal de materialitzar el que no ha estat tan sols un desig sinó un somni fet realitat. A voltes som un país mesquí i ens costa reconèixer la feina silenciosa i persistent de tants catalans que ens han portat allà on som. Cal que diguem ben alt i ben fort el nom d'aquells a qui sempre estarem en deute. Martí és un d'ells.

La seva tossuderia i clarividència en la consolidació de la llengua catalana, tots els dies, mesos i anys dedicats a aquest vell somni meresqueren, a títol pòstum, la concessió de la Creu de Sant Jordi, l'any 2012. El reconeixement d'una feina que sempre perviurà i que caldrà escriure en majúscules i en lletres d'or en la història de la nostra pàtria.

Ara més que mai estem obligats a seguir l'exemple d'en Martí Gasull i Roig i de tants altres com ell que ho han donat tot sense esperar res a canvi. Sí, però, que recordarem vivament i amb certa enyorança els exemples d'aquells que han estat peça

fonamental perquè el nostre pugui esdevenir ben aviat, molt aviat, un poble lliure entre els pobles lliures de la terra.